

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 27.3.2008 a je

VYKONATELNÉ dne 31.3.2008

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 29.4.08 Kličarová

Praha 17-03-2008

Čj. 7 587/2008-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“) jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, na základě rozkladu podaného dne 9. 1. 2008, obchodní společností **NEW TELEKOM, spol. s r.o.**, IČ: 266 90 471, se sídlem Tiskařská 10/257, 108 28 Praha 10, zastoupenou Mgr. Ondřejem Tejnorou, advokátem se sídlem Praha 5 – Malá Strana, Janáčkovo nábřeží 57, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, proti rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, čj. 78 703/2007-606/XII. vyř., ze dne 20. 12. 2007, ve věci sporu mezi společností **NEW TELEKOM, spol. s r.o.** a společností **BroadNet Czech, a.s.**, IČ: 262 01 224, se sídlem Koněvova 2747/99, 130 00 Praha 3, zastoupenou Mgr. Blankou Doležalovou, advokátkou **AK Dolžalová & Hruška**, se sídlem Praha 4, nám. gen. Kutlvašra 6, o plnění smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 28. 3. 2007, na návrh rozkladové komise Rady ČTÚ ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, vydává toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.
- II. Společnost **NEW TELEKOM, spol. s r.o.**, je povinna společností **BroadNet Czech, a.s.** nahradit náhradu nákladů řízení o rozkladu ve smyslu § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, ve výši 1.300,- Kč, a to do 15-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Dne 19. 11. 2007 bylo předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) doručeno podání, v němž se společnost **NEW TELEKOM, spol. s r.o.** (dále jen „navrhovatel“) dovolával skutečnosti, že sdělení společnosti **BroadNet Czech, a.s.** (dále jen „odpůrce“) o ukončení smlouvy o vzájemné spolupráci uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem dne 28. 3. 2007, ze dne 15. 11. 2007, je neplatné a odpůrce má nadále povinnost plnit své závazky vyplývající z této smlouvy a požadoval, aby ČTÚ vydal

rozhodnutí, kterým bude odpůrci uložena povinnost opětovného připojení zákazníků navrhovatele, připojených na základě výše uvedené smlouvy ke dni 13. 11. 2007, do datové sítě odpůrce.

Na základě provedených důkazů a podrobných vyjádření obou stran sporu, vydal správní orgán I. stupně dne 20. 12. 2007 rozhodnutí, v němž návrh navrhovatele zamítl, zrušil předběžné opatření vydané ve věci dne 21. 11. 2007 a uložil navrhovateli povinnost do tří dnů od nabytí právní moci rozhodnutí uhradit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 5.200,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel v zákonné lhůtě rozklad. Navrhovatel uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívá na nesprávném skutkovém a právním posouzení věci, respektive na nesprávném vyložení a použití příslušných ustanovení obchodního zákoníku a zákona o elektronických komunikacích.

Navrhovatel nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně, podle něhož byly dány podmínky pro odstoupení od smlouvy a podle něhož odpůrce od smlouvy odstoupil včas. Ke dni jednostranného ukončení smlouvy ze strany odpůrce (ke dni 15. 11. 2007) muselo trvat podstatné porušení smlouvy ze strany navrhovatele. Nestačí, pokud k podstatnému porušení smlouvy došlo v minulosti, ale toto porušení již netrvá. Za takových okolností pak nestačí, že oprávněná strana od smlouvy odstoupila bezodkladně poté, co se o podstatném porušení smlouvy dozvěděla, jestliže porušení smlouvy pominulo.

Navrhovatel dále uvádí, že správní orgán I. stupně došel k závěru, že vzhledem k tomu, že § 65 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích neupravuje další podrobnosti ohledně doby, kdy může být právo vykonáno, je třeba použít § 345 odst. 1 obchodního zákoníku, podle kterého lze odstoupit od smlouvy bezodkladně poté, kdy se oprávněná strana o podstatném porušení smlouvy dozvěděla. Navrhovatel v této souvislosti zdůrazňuje, že tento závěr je sice správný, avšak zároveň platí, že odpůrce nemohl od smlouvy odstoupit poté, co se dozvěděl, že porušení smlouvy již pominulo. Opačný výklad by znamenal, že by odpůrce mohl odstoupit od smlouvy i řadu let poté, co k porušení smlouvy došlo.

Navrhovatel dále uvádí, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval argumentací navrhovatele opírající se o rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, ze kterého zdůrazňuje pasáž, ve které soud konstatoval, že není možné, aby si oprávněná strana libovolně „schovala možnost odstoupení do okamžiku, kdy druhá strana není v prodlení s platbou delší 24 hodin, kdy však domněle oprávněné straně takový termín lépe vyhovuje (v tomto případě pozdě odpoledne ve čtvrtek 15. 11. 2007)

Navrhovatel cituje rozhodnutí Vrchního soudu sp. zn. 5 Cmo 418/96, podle něhož právo zrušit jednostranným úkonem smluvní vztah mezi účastníky smlouvy, které je dohodnuto ve smlouvě, lze vykonat jen potud, pokud jsou pro to stále dány smluvené důvody. Pokud by však v době, kdy účastník smlouvy ji svým úkonem ruší, již předpoklady

stanovené smlouvou neexistovaly, nelze toto právo vykonat, i kdyby předtím tyto okolnosti dány byly.

Navrhovatel rozporuje i skutkový závěr správního orgánu I. stupně o tom, že odpůrce přistoupil k ukončení smlouvy den poté, kdy uplynula lhůta splatnosti. Splátnost závazku byla ke dni 14. 11. 2007, k ukončení smlouvy došlo během dne 15. 11. 2007 a 24 hodin od splatnosti tak uběhlo teprve o půlnoci dne 15. 11. 2007.

Navrhovatel dále uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí názor správního orgánu na to, zda se na projednávaný spor vztahuje § 65 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, rozhodnutí proto navrhovatel považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.

Správní orgán I. stupně došel k závěru, že smluvní vztah mezi navrhovatelem a odpůrcem byl vztahem účastnickým. Ustanovení odst. 1,2 a 3 § 65 zákona o elektronických komunikacích upravující práva a povinnosti poskytovatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací v případě prodlení na straně účastníka, pak vyložil tak, že podřazení těchto ustanovení do jednoho paragrafu neznámá, že představují ucelený postup, ale souhrn práv a povinností s neplacením nebo opožděným placením účtů. Toto tvrzení správního orgánu I. stupně však nijak neodpovídá na otázku, zda měl být § 65 odst. 2 na daný případ použit či nikoliv.

Navrhovatel trvá na tom, že podle ustanovení § 65 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích měl být prokazatelně upozorněn a měla mu být stanovena náhradní lhůta plnění ne kratší než jeden týden. Tuto svou povinnost odpůrce nesplnil.

Navrhovatel dále namítá, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval jeho námitkou, že odpůrce při výpovědi smlouvy a při odpojení zákazníků navrhovatele nerespektoval ustanovení článku V. smlouvy o postupu v případě sporu mezi stranami.

Navrhovatel vyjadřuje svůj názor, podle něhož pokud jsou podle § 63 odst. 2 a 3 zákona o elektronických komunikacích všeobecné obchodní podmínky součástí návrhu smlouvy, jsou součástí i samotné smlouvy, nevyločili-li účastníci výslovně jejich užití. Správní orgán I. stupně došel k závěru, že podle § 63 odst. 2 a 3 zákona nemusí být všeobecné podmínky součástí smlouvy, ale jen návrhu a vyvodil z toho, že v daném případě nejsou všeobecné obchodní podmínky odpůrce součástí smlouvy. Při takovém výkladu by však citované ustanovení zákona postrádalo smysl. Otázkou podle navrhovatele je i to, zda je možné výslovnou dohodou stran vyloučit v komunikační činnosti všeobecné obchodní podmínky ze smlouvy, tato otázka však není v daném případě řešena. Při poskytování služby elektronických komunikací jsou všeobecné smluvní podmínky součástí smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací ze zákona. Výslovný odkaz na ně být uveden nemusí.

Již ze všeobecných podmínek odpůrce, dle názoru navrhovatele, vyplývá, že jsou součástí smlouvy. Navrhovatel dovozuje, že odpůrce byl povinen řídit se ustanovením čl. 5.2 všeobecných podmínek, podle kterých smí přistoupit k omezení nebo přerušení poskytování služeb až po marném uplynutí lhůty, stanovené poskytovatelem účastníkovi k dodržení závazků.

Správní orgán I. stupně se pak vůbec nezabýval skutečností, že odpůrce byl sám s desítkami faktur po delší dobu v prodlení, a to i ke dni 7. 11. 2007, kdy měl vyzývat navrhovatele k plnění povinností. Z dopisu ze 7. 11. 2007 vyplývá, že odpůrce měl závazky vůči navrhovateli ve výši 229.476,- Kč, z toho přes 120.000,- se splatností ke dni 25. 9. 2007. Odpůrce byl v prodlení o 19 dnů déle než navrhovatel a sám byl v prodlení se zaplacením 60ti faktur.

Ve vyjádření k podanému rozkladu odpůrce uvedl, že námitky navrhovatele považuje odpůrce za zcela irelevantní pro rozhodnutí dané věci. Zdůrazňuje, že navrhovatel nenapadá věcnou správnost rozhodnutí, ale především jeho odůvodnění, které není právně závazné. Navrhovatel, dle názoru odpůrce, neuvádí žádné nové skutečnosti, naopak pouze hodnotí důkazy provedené v prvoinstančním řízení. Závěry správního orgánu I. stupně považuje odpůrce za zcela v souladu se zákonem o elektronických komunikacích i obchodním zákoníkem.

Odpůrce opakuje svůj názor, že od smlouvy odstoupil v souladu s právními předpisy, a to z důvodů uvedených v § 65 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. Ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že navrhovatel byl ke dni 15. 11. 2007, kdy odpůrce učinil úkon k odstoupení od smlouvy, v prodlení a po celou dobu trvání smluvního vztahu naplňoval podmínku soustavného opožděného placení.

Argumentace navrhovatele, že odpůrce odstoupil od smlouvy v době, kdy netrvalo porušení povinnosti neobstojí a odkaz na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze není v daném případě relevantní. Ve správním řízení bylo prokázáno, že odpůrce od smlouvy odstoupil ještě za trvání prodlení na straně navrhovatele, a vedle podmínek pro odstoupení od smlouvy stanovených v § 65 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích dodržel i podmínky pro aplikaci ustanovení § 345 odst. 1 obchodního zákoníku.

Odpůrce dále vyjadřuje svůj názor, že prodlení na straně jedné smluvní strany, nelze hodnotit jako spor mezi stranami. Na tento případ proto nebylo na místě aplikovat ani ustanovení smlouvy týkající se postupu smluvních stran v případě jejich vzájemného sporu.

K otázce vázanosti stran všeobecnými podmínkami odpůrce uvádí, že smlouva neodkazuje na všeobecné podmínky, nýbrž na provozní podmínky obou smluvních stran. Odpůrce navíc odstoupil od smlouvy na základě ustanovení zákona, nikoliv na základě smluvního ujednání. Obsah provozních podmínek je proto dle názoru odpůrce v daném případě irelevantní.

Odpůrce dále nabízí vlastní výklad ustanovení § 65 odst. 2. Podle jeho názoru se toto ustanovení vztahuje jednak na poskytování telekomunikační služby, přičemž odpůrce poskytoval navrhovateli službu ADSL a dále, že toto ustanovení stanoví podmínky pro zamezení aktivního přístupu k poskytované telekomunikační službě, nikoliv podmínky pro ukončení smluvního vztahu.

Na závěr odpůrce znovu vyjádřil své přesvědčení, že od uzavřené smlouvy odstoupil zcela v souladu s ustanovením § 65 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích s tím, že v době odstoupení od smlouvy trvalo prodloužení navrhovatele, který své závazky uhradil až dne 16. 11. 2007, kdy byla dlužná částka připsána na účet odpůrce.

Odpůrce požaduje zamítnutí rozkladu navrhovatele a přiznání náhrady nákladů řízení o rozkladu v částce 1.300,- Kč.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ. Tato přezkoumala soulad napadeného usnesení s právními předpisy a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek navrhovatele.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje předseda Rady ČTÚ (správní orgán I. stupně) spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Proto je vždy ve správním řízení třeba zkoumat, jestli dané řízení zahájené doručením návrhu jedné ze stran sporu příslušnému orgánu splňuje podmínky uvedené v tomto ustanovení zákona o elektronických komunikacích, a tedy zda-li byl správní orgán I. stupně příslušný na základě podaného návrhu spor rozhodnout. Zde Rada ČTÚ konstatuje, že předseda Rady ČTÚ byl příslušným správním orgánem, neboť se v tomto správním řízení jedná o spor mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost a jedna ze stran sporu předložila k rozhodnutí spor, který se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích, nebo na jeho základě, v daném případě konkrétně povinnosti vyjádřené v ustanovení § 61 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, podle něhož je poskytovatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací povinen poskytovat tuto službu nepřetržitě po všechny dny v roce.

Rada ČTÚ konstatuje, že se ztotožnila s výrokem napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném a dostatečném rozsahu, aby mohl ve věci rozhodnout. Provedené důkazy byly správně vyhodnoceny a učiněná skutková zjištění byla i po právní stránce správně posouzena a odůvodněna. Nebyly zjištěny žádné vady napadeného rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo.

K námitce navrhovatele, podle níž nebyly splněny podmínky pro odstoupení od smlouvy, respektive, že odpůrce od smlouvy neodstoupil včas, je třeba na prvním místě konstatovat, že ustanovení § 65 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, podle kterého je, vzhledem k jeho specialitě vůči ustanovením obchodního zákoníku, třeba postupovat, stanoví zvláštní důvody pro odstoupení od smlouvy. Jedním z těchto důvodů je i samo soustavné opožděné placení, kterým zákon rozumí zaplacení nejméně 2 po sobě jdoucích vyúčtování po lhůtě splatnosti. Vzhledem k dikci tohoto ustanovení tak nebylo rozhodující ani trvání prodlení, (případně délka prodlení) na straně navrhovatele, nýbrž již sama existence 2 po sobě jdoucích vyúčtování uhrazených až po lhůtě splatnosti. Tato podmínka byla přitom zcela nepochybně splněna (včas nebyla zaplacena ani vyúčtování splatná ke dni 14. 10. 2007).

Souhlasit však nelze ani s názorem, že závazek navrhovatele, splatný ke dni 14. 11. 2007, již v době doručení oznámení o ukončení smluvního vztahu, netrval, s tím, že platba ve výši 338.024,49 Kč splatná dne 14. 11. 2007, již byla navrhovatelem zadána jeho bance. Na tomto místě je třeba především konstatovat, že podle ustanovení § 567 odst. 2 občanského zákoníku platí, že plní-li dlužník peněžité dluh prostřednictvím peněžního ústavu nebo provozovatele poštovních služeb, je dluh splněn (až) připsáním částky na účet věřitele vedený u peněžního ústavu nebo vyplacením částky věřiteli v hotovosti, není-li dohodnuto jinak. Z předložených důkazů přitom nevyplývá, že by k připsání částky na účet odpůrce došlo před doručením právního úkonu, který byl dle svého obsahu vyhodnocen jako odstoupení od smlouvy ze strany odpůrce.

Své právo na odstoupení přitom odpůrce uplatnil, v souladu s ustanovením § 345 odst. 1 bez zbytečného odkladu poté, kdy se o prodlení navrhovatele dozvěděl. V této době důvod k ukončení smluvního vztahu ve smyslu § 65 odst. 3 zcela nepochybně trval a na významu tak ztrácí i odkaz navrhovatele na jím zmiňované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Je třeba podotknout, že odpůrce evidentně zvolil nejbližší možný okamžik k ukončení smluvního vztahu následující po naplnění podmínky stanovené ve výše citovaném § 65 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. Nelze tak souhlasit s navrhovatelem, ani pokud tvrdí, že důvod k odstoupení již neexistoval, ani když na jiném místě uvádí, že k odstoupení od smlouvy došlo příliš brzy.

Odmítnout je pak třeba i námitku navrhovatele, který považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku odůvodnění, s odkazem na absenci názoru správního orgánu I. stupně na to, zda se na projednávaný spor vztahuje § 65 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích.

Na tomto místě Rada ČTÚ dospěla k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl aplikační postup, který vedl správní orgán I. stupně k jím učiněným závěrům, popsán zcela dostatečně.

Je třeba dodat, že ustanovení § 65 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích upravuje podmínky za kterých je podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací oprávněn za trvání smluvního vztahu omezit aktivní přístup ke službě. Nelze zaměňovat splnění podmínek k ukončení smluvního vztahu s podmínkami k omezení aktivního přístupu ke službě. Zamezení aktivního přístupu ke službě není podmínkou pro následné ukončení smluvního vztahu, nýbrž samostatným nástrojem k vynucení plnění povinností vyplývajících ze smlouvy, případně k minimalizaci vzniklých škod. V případě, že k omezení aktivního přístupu ke službě vůbec nedošlo, nebylo ani na místě se podrobně zabývat výkladem příslušného ustanovení zákona.

Lze se ztotožnit s názorem správního orgánu I. stupně, který ustanovení § 65 zákona o elektronických komunikacích považuje nikoliv za ucelený postup, nýbrž za souhrn práv a povinností spojených s neplacením nebo opožděným placením vyúčtování. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom jasně vyplývá, že se správní orgán I. stupně nedomníval, že by bylo na místě ustanovení § 65 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích na daný případ aplikovat.

Na daný případ rovněž nelze aplikovat ustanovení smlouvy o řešení sporů., na které se odvolává navrhovatel. Prodlení na straně jedné či druhé strany smluvního vztahu nepochybně nelze považovat za spor v pravém slova smyslu, pokud zároveň není např. zpochybňována sama oprávněnost vyúčtované částky. Ustanovení smlouvy o způsobu řešení sporů tak nemohlo jakkoliv vyloučit či omezit práva odpůrce na odstoupení od smlouvy.

Odmítnout je pak nutno i názor navrhovatele, podle něhož se všeobecné obchodní podmínky odpůrce staly ze zákona součástí uzavřené smlouvy. Je zde třeba zejména připomenout kogentní ustanovení § 273 odst. 1 obchodního zákoníku, podle něhož lze část smlouvy určit také odkazem na všeobecné obchodní podmínky vypracované odbornými nebo zájmovými organizacemi nebo odkazem na jiné obchodní podmínky, jež jsou stranám uzavírajícím smlouvu známé nebo k návrhu přiložené. V žádném případě však nelze obchodní podmínky považovat za součást smlouvy ze zákona, bez výslovného odkazu na ně přímo ve smlouvě (daná smlouva odkazuje pouze na provozní podmínky).

Na tom nic nemění ani ustanovení § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích. Náležitosti návrhu smlouvy nijak neomezují smluvní volnost stran vstupujících do smluvního vztahu, stejně tak absence některých z náležitostí smlouvy podle § 63 odst. 3 (který však již o všeobecných podmínkách vůbec nehovoří) zákona o elektronických komunikacích (s výjimkou náležitostí pod písm. a-c) by způsobovala pouze relativní neplatnost smlouvy.

To, že jsou všeobecné podmínky součástí smlouvy, přitom nemůže vyplývat ani ze všeobecných podmínek samých. Pokud by bylo možno „ujednání“ o tom, že jsou všeobecné

podmínky součástí určité smlouvy, umístit v dokumentu, který by nebyl ke smlouvě přiložen, přičemž smlouva by na tento dokument neobsahovala ani odkaz, docházelo by nutně k zásadnímu ohrožení smluvní jistoty.

Zde je třeba nicméně dodat, že ani případné použití ustanovení všeobecných podmínek odpůrce na daný případ (včetně podmínek, při jejichž splnění je odpůrce oprávněn přistoupit k omezení nebo přerušování poskytování služeb), by nemohlo vyloučit právo odpůrce na ukončení smluvního vztahu vyplývající přímo ze zákona.

K argumentu navrhovatele, podle něhož mělo být v daném případě přihlédnuto i ke skutečnosti, že sám odpůrce byl po delší dobu v prodlení s desítkami faktur je nutno konstatovat, že tato skutečnost se nevztahuje přímo k posouzení otázky oprávněnosti úkonu odpůrce. Tuto skutečnost by bylo možno vzít v potaz pouze při posuzování souladu postupu odpůrce se zásadami poctivého obchodního styku ve smyslu § 265 obchodního zákoníku. Na tomto místě lze nicméně konstatovat, že daný postup odpůrce Rada ČTÚ, po zvážení všech okolností tohoto případu, jako postup v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku nevyhodnotila.

Odpůrci, coby straně, která měla v řízení o rozkladu plný úspěch se přiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu ve smyslu § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, ve výši 1.300,- Kč, a to za jeden úkon právní služby (vyjádření se k rozkladu) a náhradu hotových výdajů, ve výši určené podle § 7, § 10 odst. 1 a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady ČTÚ není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.

předseda Rady

Českého telekomunikačního úřadu